

Ehhez te még kicsi vagy!

Hétfő reggel van. Az álmos utasok unottan bámulják a busz ablakait áztató esőcseppeket. Az együtt utazó iskolások, haverok, munkatársak közötti eszmecsere ilyenkor zümmögés módjára hatol az ember fülébe. Hirtelen egy fiát korholó anyuka hangja válik ki az összefolyó párbeszéd zajából: „Inkább hagyd azt, ehhez te még kicsi vagy.” A kislány csalódottan átnyújtja a jegyet, miközben sértődött ábrázattal bámulja a piros lyukasztót, amit nem tudott elérni. Elgondolkozom ...! Csak nekem csengett ismerősnek ez a mondat?

Bizonyára nem. A legtöbb gyermek megszámlálhatatlanul sokszor hallja ezt a mondatot, amíg nem elég nagy valamihez. Személyiségünk fejlődését nagyban befolyásolja, hogy környezetünk milyen hatással van ránk. Elraktározzuk, hogy a kicsi az védtelen, gyenge, a nagy ezzel szemben legyőzhetetlen és dicső. Ez a két fogalom már régóta ellenpólusai egymásnak. A gyermekből a felnőtté válás fordulópontja az ember életének egyik legfontosabb eseménye. Gondoljunk csak a törzsi rituálékra. Az avatás alatt valami olyan fájdalmas dolgot kell eltűrni, mely a gyerekkorral való végső leszámolást szimbolizálja. (Például: rezzenéstelen arccal kell elviselni egy igen fájdalmas csípésre képes hangyákkal teli kesztyűt.) A világ legtöbb országában 18 év után válik valaki nagykorúvá. Skóciában már 16, az Amerikai Egyesült Államokban 19 évesen, Indonéziában és Japánban pedig csak 20 éves kortól számít az ember teljes jogú felnőttnek.

Az ember (gyermeke) természeténél fogva arra törekszik, hogy naggyá, felnőtté váljon. Valahol a lelkünk mélyén ott suttozja az elégedetlenség hangja, hogy felnőtté válásra kell törekednünk. Minél magasabbra nővünk, annál nagyobbak az elvárások, miközben próbáljuk saját határainkat feszegetni, és minél többet felfedezni a külvilágból. Mindannyian megismerjük a siker mámorító érzését ... Egyedül felmászni a diófára, vagy épp megtanulni hintázni.

Ahogy telik az idő, egyre nagyobb jelentőséget tulajdonítunk annak, hogy mit gondolhat rólunk a többi ember. A megfeleléskényszer végigkíséri egész életünket, ám akkor számít a legjobban, amikor serdülőkorban a szárnyainkat bontogatjuk. Ekkor a legfontosabb, hogy milyennek tart bennünket a külvilág. Gyerekesnek vagy érettnak?

Próbáljunk meg most elképzelni két embert. Az érett kamasz. Talán megértő, komoly, érzékeny és tapintatos? A gyerekes. Figyelmetlen, szétszórt és illetlen? Akaratlanul is a pozitív és a negatív tulajdonságokkal öltöztetjük fel őket, pedig hol van az megírva, hogy aki szívesen bukfeneczik az őszi falevelekben, nincs tisztában a zárkózottság pszichológiai hátterével? Sajnos sokszor félreértjük egymás tetteit, gondolatait. Pedig jobb, ha tudjuk, hogy minket is könnyen félreérthet a környezetünk. Az ember sok mindentől fél. Fél attól, hogy ha gyerekesnek könyvelik el, nem veszik majd komolyan őt többé. Jobb a biztonság, nemde? Jobb, ha megfontoltnak, higgadtnak mutatjuk magunkat, nem számít, ha ezzel akár el is fojtjuk, ami bennünk van. Az egyik legnehezebb dolog úgy felvállalni saját magunkat, hogy tudatában vagyunk: senki nem garantálja, hogy szeretni fognak az emberek azért, mert valamilyen szempontból eltérünk a nagy többségtől. Nem bátrabb-e az, aki felvállalja, hogy néha jólesik visszazökkenni a gondtalan gyerekkorba, mint aki távolságtartóan az illem szűrkeségébe burkolózva játssza az érett felnőtt szerepét?

Eszembe jut néhány alkalom, amikor az emberek engem neveztek gyerekesnek, felhúzott szemöldökkel, lefitymáló tekintettel. Elmosolyodom. A busz nagyot zökken, mert megérkeztünk a végállomásra. Lehet, hogy a szívük mélyén irigylik az olyan embereket, akik fel merik vállalni önmagukat...? Lehet, hogy ők is pont ugyanazt tették volna abban a pillanatban, de túl értékes az „éretten viselkedő felnőtt” szerepe ahhoz, hogy kilépjenek belőle. Bárhogy is van, nem ez számít. Talán gyerekként az ember sokkal boldogabb.